

Arrest

nr. 181 066 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 14 juni 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 mei 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 juni 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SENAVERE, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 november 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19ter) in, als bloedverwant in opgaande lijn van haar Belgische meerderjarige zoon.

1.2. Op 18 mei 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze bijlage 20 is de

bestreden beslissing, die op 30 mei 2016 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 20.11.2015 werd ingediend door:

Naam: K(...)

Voornaam: S(...)

Nationaliteit: Kosovo

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

De referentiepersoon doet een beroep op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendig, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).'

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Volgende documenten werden voorgelegd:

- bewijs van afvoering van de registers (model 8), opgemaakt te Aartselaar dd. 17.06.2015, vanaf het adres: (...) - 2630 Aartselaar.

- onvolledig, niet ondertekend huurcontract Kapellebrug waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf 07.06.2015 een kamer geschikt voor 1 persoon huurde op het adres: (...) - 4565 Hulst (Nederland); handgeschreven afrekening voor de maanden juli, juni en september 2015

- model 2, opgemaakt te Aartselaar dd. 14.10.2015, op het adres: (...) – 2630 Aartselaar.

Uit het geheel van zowel de voorgelegde documenten als de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon zich inderdaad op 17.06.2015 heeft laten afschrijven naar het buitenland. Er werd weliswaar een huur- overeenkomst voor het adres (...) - 4565 Hulst (Nederland) voorgelegd; er werden echter geen bewijzen voorgelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon er ook officieel ingeschreven

was. Uit de voorgelegde gegevens blijkt niet of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Nederland verkregen heeft. Bijgevolg is niet afdoende aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker voldoende bestaans- middelen, zoals bepaald in richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2).

Uit de beschikbare gegevens blijkt tevens niet dat betrokkene en de referentiepersoon op hetzelfde adres in Nederland woonachtig waren. Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt weliswaar dat betrokkene bij zijn aanmelding te Aartselaar verklaarde voorheen op het adres (...) - 4565 Hulst (Nederland) verbleven te hebben. Hiervan worden echter geen objectieve en verifieerbare bewijzen voorgelegd, zoals een inschrijving of een verblijfsvergunning. Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de voorgelegde huurovereenkomst blijkt dat dit adres een kamer betreft die geschikt is als woonruimte voor maximaal 1 persoon. Gelet op het geheel van deze elementen is het niet afdoende aangetoond dat betrokkene en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Uit de gegevens van het Rijksregister blijkt dat de referentiepersoon sedert 11.12.2007 in Aartselaar woonachtig is, sedert 27.08.2012 op zijn huidige adres, zijnde (...) - 2630 Aartselaar. Op 17.06.2015 laat hij zich afschrijven naar het buitenland, bijna vier maanden later, op 14.10.2015 laat hij zich opnieuw op hetzelfde adres inschrijven. Enkele weken later dienen zijn beide ouders een aanvraag gezinshereniging in volgens artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 en doet de referentiepersoon beroep op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie'. Zowel de echtgenote als de vier minderjarige kinderen van de referentiepersoon verblijven sedert 27.08.2012 ononderbroken op het adres (...) - 2630 Aartselaar, en lieten zich niet afschrijven naar het buitenland.

Uit de combinatie van deze elementen blijkt dan ook dat de referentiepersoon zich doelbewust kortstondig liet afschrijven naar het buitenland, enkel en alleen met de intentie beroep te kunnen doen op het 'recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie' met het oog op de aanvraag gezinshereniging van zijn beide ouders via artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. Sedert juli 2011 is de categorie 'gezinshereniging van een ascendent met een meerderjarige Belg' immers niet langer voorzien in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7, §1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van "de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG", de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"Verzoekster heeft de Kosovaarse nationaliteit doch verblijft reeds geruime tijd in België bij haar zoon, deze heeft de Belgische nationaliteit.

Op 20.11.2015 deed verzoekster dan ook een aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Dat verzoekster echter de beslissing dd. 30.05.2016 ontving waarbij haar verblijf geweigerd werd.

Dat het manifest om een onredelijke beslissing gaat.

Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid van een Burger van de Unie, zoals omschreven in artikel 47/1 van de Vreemdelingenwet: "Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd : 2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie."

Om het burgerschap van de Unie van de referentiepersoon vast te leggen werd er beroep gedaan op artikel 21VWU en richtlijn 2004/38/EG.

Dat de bestreden beslissing de weigering als volgt motiveert:

"Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie."

Dat de motivering van DVZ geenszins aanvaard kan worden.

De bestreden beslissing stelt dat de referentiepersoon dient aan te tonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van de richtlijn 2004/38/EG inzake verblijfsrecht van meer dan drie maanden, en anderzijds dient te bewijzen dat hij in Nederland een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met verzoekster.

De bestreden beslissing stelt dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden, zoals bepaald in artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG. Verzoekster heeft weldegelijk alle bewijsstukken neergelegd waaruit blijkt dat referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer door zich te vestigen in Nederland. Artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG stelt dat referentiepersoon het recht heeft om meer dan drie maanden op het grondgebied van een andere lidstaat te verblijven wanneer de referentiepersoon over voldoende bestaansmiddelen beschikt, dit is het geval.

Daarnaast stelt de bestreden beslissing ook dat verzoekster niet afdoende heeft aangetoond dat zij en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig. Verzoekster is wel meegereisd met referentiepersoon, maar omwille van haar illegaal statuut, kon zij zich niet inschrijven in Nederland. Referentiepersoon staat in voor de zorg van verzoekster. Verzoekster is volledig afhankelijk van haar zoon, waardoor zij altijd bij referentiepersoon is.

Referentiepersoon voldoet aan de voorwaarden van de richtlijn 2004/38/EG, en kan zich dus beroepen op het burgerschap van de Unie zoals voorgeschreven in artikel 20 VWEU.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoekster.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

'Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31).'

De bestreden beslissing komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. Verzoekster kan niet dienstig in haar verzoekschrift verwijzen naar de toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Immers werd op de bijlage 19ter – d.i. het bewijs van indiening van een aanvraag gezinshereniging – die zich in het administratief dossier bevindt, aangegeven dat de aanvraag geschiedde "in toepassing van artikel 40bis of 40ter" in de hoedanigheid van bloedverwant in opgaande lijn. De verzoekende partij stelt in haar verzoekschrift trouwens eerst zelf dat ze "een aanvraag tot machtiging tot verblijf" op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Dat de grondslag van de vestigingsaanvraag wel degelijk artikel

40bis van de Vreemdelingenwet is, vindt steun in een kopie van een aangetekend schrijven van 26 oktober 2015 die zich bevindt in het administratief dossier, opgesteld door het gemeentebestuur van Aartselaar en gericht aan de Belgische referentiepersoon en verzoeksters raadsman waarin akte wordt genomen van het feit dat de gezinsherenigingsprocedure wordt opgestart op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en niet op basis van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet *“omdat u als Belg gebruik maakte van uw recht op vrij verkeer en (meer dan 3 maanden) met uw ouders legaal verbleven zou hebben in een andere lidstaat”*.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (cf. RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden bijlage 20 kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, waarin wordt opgeworpen dat de motivering geenszins kan worden aanvaard en dat het om een manifest onredelijke beslissing gaat, zodat is voldaan aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve te worden behandeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.4. De verzoekende partij is van oordeel dat de motivering van de bestreden bijlage 20 geenszins kan worden aanvaard. Kernpunt van haar betoog is dat de referentiepersoon wel voldoet aan de voorwaarden van artikel 7 van de richtlijn 2004/38/EG, daartoe de nodige bewijsstukken heeft aangebracht en zich derhalve wel kan beroepen op artikel 21 VWEU. Voorts is verzoekster van oordeel dat de verwerende partij onzorgvuldig onderzoek heeft geleverd naar haar situatie.

2.5. Het past vooreerst de positie van de verzoekende partij te bepalen in het kader van de richtlijn 2004/38/EG. De Raad merkt hierbij op dat artikel 3, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en dienst familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Gelet aldus op het gegeven dat artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG aangeeft dat deze enkel van toepassing is ten aanzien van een burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit – waarbij verzoekster, d.i. het familielid afkomstig van een derde land, voor de toepassing van de bepalingen van voormelde richtlijn afhankelijk is van de toepassing hiervan op de referentiepersoon, daar de richtlijn geen autonome rechten verleent aan derdelanders (zie HvJ 8 november 2012, C-40/11, Iida, punt 66 en HvJ 8 mei 2013, C-87/12, Ymeraga en Ymeraga-Tafarshiku, punt 34) – dient te worden vastgesteld dat in casu de referentiepersoon een Belgische onderdaan is, die zich tevens op het Belgische grondgebied bevindt. Aldus betreft de situatie van de referentiepersoon niet een bij artikel 3 van de richtlijn 2004/38/EG voorziene situatie. Het Europees Hof van Justitie heeft in deze ook reeds klaar en duidelijk gesteld dat *“uit een letterlijke, een systematische en een teleologische uitlegging van richtlijn 2004/38/EG blijkt dat daarop geen afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een burger van de Unie, in de lidstaat waarvan de burger de nationaliteit heeft, kan worden gefundeerd”* (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O.B. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, punt 37).

Uit bovenstaande uiteenzetting blijkt genoegzaam dat verzoekster zich niet kan baseren op artikel 40bis van de Vreemdelingenwet – dat een omzetting vormt van de richtlijn 2004/38/EG en dat richtlijnconform

dient te worden geïnterpreteerd – om enig verblijfsrecht in haren hoofde te kunnen doen vaststellen. Immers heeft het Europees Hof van Justitie duidelijk aangegeven dat voormelde richtlijn niet voor dergelijk doeleinde kan worden aangewend.

2.6. Hoewel de situatie van verzoekster – waar zij gezinshereniging beoogt met een burger van de Unie, die verblijft in dezelfde lidstaat als deze waarvan hij de nationaliteit bezit – aldus niet onder het secundaire Europese recht kan ressorteren, werd in de bestreden bijlage 20 terecht getoetst of verzoekster een afgeleid recht kon verwerven op basis van (artikel 20 en) artikel 21 van het VWEU. Als staatsburger van een lidstaat heeft de referentiepersoon immers de status van burger van de Unie volgens artikel 20, lid 1, VWEU, zodat hij zich, ook ten opzichte van de Belgische autoriteiten, kan beroepen op de bij die status horende rechten, met name op het recht om vrij te reizen en te verblijven op het grondgebied van de lidstaten, zoals verleend door artikel 21 VWEU (zie o.m. HvJ 10 juli 2008, C-33/07, Jipa; HvJ 5 mei 2011, C-434-09, McCarty). Afgeleid uit deze bekommernis om het effectieve genot van de voornaamste rechten verbonden aan het burgerschap van de Unie te garanderen, kunnen aldus de artikelen 20 en 21 van het VWEU zich ertegen verzetten dat een familielid die een derdelander is, een afgeleid verblijfsrecht wordt geweigerd door de lidstaat waarvan de referentiepersoon tevens de nationaliteit bezit. Hierbij dient te worden opgemerkt dat, van zodra vaststaat dat de artikelen 20 en 21 van het VWEU de lidstaten ertoe nopen een afgeleid verblijfsrecht te voorzien voor een familielid van een burger van de Unie, waarbij deze laatste verblijft in de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit, de voorwaarden voor dergelijk afgeleid verblijfsrecht in beginsel niet strenger mogen zijn dan die welke richtlijn 2004/38/EG verbindt aan de toekenning van een dergelijk verblijfsrecht aan een derdelander die familielid is van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich in een andere lidstaat dan die van zijn nationaliteit te vestigen. Wanneer aldus vaststaat dat een afgeleid verblijfsrecht zich in voormelde situatie opdringt, zullen de voorwaarden voor dit verblijfsrecht – hoewel dit recht, gelet op het gestelde in punt 2.5., zijn grondslag niet rechtstreeks vindt in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet – inhoudelijk op een minstens gelijkwaardige wijze moeten worden beoordeeld als deze voorzien in artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

2.7. Gelet op bovenstaande, dient in casu aldus vooreerst te worden vastgesteld of verzoekster heeft aangetoond zich te bevinden in een situatie, waarvan het Europees Hof van Justitie heeft aangegeven dat de artikelen 20 en 21 van het VWEU de Belgische overheid ertoe verplichten in een afgeleid verblijfsrecht voor verzoekster te voorzien. In de bestreden bijlage 20 werd, wat dit betreft, op pertinente wijze verwezen naar het arrest van het Europees Hof van Justitie van 14 maart 2014 (HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O.B. t. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel), waarin de krijtlijnen werden uiteengezet omtrent de situaties waarbinnen de voornaamste rechten verbonden aan het Europees burgerschap de lidstaten ertoe nopen een afgeleid verblijfsrecht te verschaffen aan derdelanders-familieleden van een burger van de Unie, die verbleven heeft in een andere lidstaat dan de zijne, doch thans opnieuw verblijft in dezelfde lidstaat als deze waarvan hij de nationaliteit bezit, zoals in casu.

2.8. Luidens voormelde rechtspraak van het Europees Hof van Justitie, is – opdat de artikelen 20 en 21 VWEU een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders familieleden afdwingen – vereist dat het daadwerkelijk verblijf van de burger van de Unie in het gastland (d.i. in casu Nederland) van die aard is geweest dat hij in staat is gesteld in die lidstaat een gezinsleven op te bouwen of te kunnen bestendigen krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, leden 1 en 2 of artikel 16, leden 1 en 2 van richtlijn 2004/38/EG. Enkel in dergelijk geval, dreigt er zich immers een belemmering van de voornaamste rechten verbonden aan het burgerschap van de Europese Unie voor te doen, met name dat de burger van de Unie zich ervan zou kunnen weerhouden de lidstaat waarvan hij de nationaliteit bezit te verlaten, omdat hij geen zekerheid heeft dat hij na zijn terugkeer naar het land van herkomst in gezinsverband kan blijven samenleven (HvJ 11 december 2007, C-291/05, Eind en HvJ 23 september 2003, C-109/01). In concreto impliceert dit voor verzoekster wiens Belgische zoon als referentiepersoon geen duurzaam verblijfsrecht in Nederland heeft genoten, dat het verblijf van haar zoon in Nederland diende plaats te vinden krachtens en onder eerbiediging van de voorwaarden van artikel 7, eerste lid van de richtlijn 2004/38/EG, wat aldus impliceert dat verweerder in casu diende te toetsen of de door verzoekster overgemaakte stukken een afdoende bewijs vormden van een verblijf van de referentiepersoon in Nederland als werknemer/werkzoekende/zelfstandige, als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, dan wel als student.

2.9. Verzoekster maakte bij haar verblijfsaanvraag, in verband met het verblijf van de referentiepersoon in Nederland, volgende stukken over:

- bewijs van afvoering van de registers (model 8), opgemaakt te Aartselaar dd. 17.06.2015, vanaf het adres: (...) - 2630 Aartselaar.

- onvolledig, niet ondertekend huurcontract Kapellebrug waaruit blijkt dat de referentiepersoon vanaf 7 juni 2015 een kamer geschikt voor 1 persoon huurde op het adres: (...) – 4565 Hulst (Nederland); handgeschreven afrekening voor de maanden juli, juni en september 2015
- model 2, opgemaakt te Aartselaar op 14 oktober 2015, op het adres: (...) – 2630 Aartselaar.

2.10. In de bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk verwezen naar het arrest van 12 maart 2014 van het Hof van Justitie en wordt er onder meer gesteld dat “*de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in Nederland verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen)*”, hetgeen de verzoekende partij niet betwist. De verwerende partij geeft verder aan dat uit de door de verzoekende partij voorgelegde gegevens niet blijkt of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Nederland heeft verkregen. Hierna besluit ze dat niet afdoende is aangetoond dat de referentiepersoon in Nederland verbleef krachtens een verblijfsrecht van meer dan drie maanden als werknemer, zelfstandige, student of beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in de richtlijn 2004/38/EG (artikel 7, leden 1 en 2). De Raad dient vast te stellen dat de verzoekende partij, door louter te poneren wel alle bewijsstukken te hebben neergelegd waaruit blijkt dat de referentiepersoon gebruik heeft gemaakt van het vrij verkeer door zich te vestigen in Nederland en wel te voldoen aan de voorwaarden van de richtlijn 2004/38/EG, geenszins voormelde motieven aan het wankelen kan brengen. Zij geeft ook niet aan welke specifieke neergelegde bewijsstukken zouden aantonen dat de referentiepersoon in Nederland heeft verbleven als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, werknemer, zelfstandige of student. De verzoekende partij gaat voorts niet in op de vaststelling in de bestreden bijlage 20 dat de referentiepersoon zich doelbewust kortstondig liet afschrijven naar het buitenland enkel en alleen met de intentie om een beroep te kunnen doen op het ‘recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie’.

2.11. Aldus toont verzoekster met haar uiteenzetting niet aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of incorrecte wijze heeft gehandeld, door te oordelen dat uit de overgemaakte stukken niet blijkt of en op welke basis de referentiepersoon een effectief verblijfsrecht in Nederland heeft verkregen. Dit motief is reeds schragend genoeg om de bestreden bijlage 20 te dragen, daar de noodzaak om op grond van de artikelen 20 en 21 van het WVEU te voorzien in een afgeleid verblijfsrecht voor verzoekster enkel bestaat indien kan worden vastgesteld dat de burger van de Unie op bestendige wijze heeft verbleven in Nederland, quod non in casu.

2.12. Waar verzoekster nog kritiek uitoefent op het motief dat ze niet afdoende heeft aangetoond dat zij en de referentiepersoon in Nederland een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd, merkt de Raad dus op dat dit een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat is gericht tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20. Verzoekster heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (cf. RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833). Louter ten overvloede wijst de Raad er op dat daar waar de verzoekende partij stelt dat ze wel is meegereisd met de referentiepersoon, maar zich omwille van haar illegaal statuut niet kon inschrijven in Nederland en de referentiepersoon instaat voor haar zorg en ze volledig afhankelijk is van haar zoon, waardoor zij altijd bij de referentiepersoon is, deze beweringen geenszins worden gestaafd. Het loutere gegeven dat verzoekster op onwettige wijze in Nederland verbleef, kan haar niet ontslaan van de vereiste om aan te tonen dat de referentiepersoon tijdens zijn daadwerkelijk verblijf in Nederland door haar werd begeleid. Er anders over oordelen zou impliceren dat een vreemdeling zich vrijgesteld zou zien van te leveren bewijzen, louter omwille van zijn niet-conformereren aan de verblijfsreglementering. Uit de voorgelegde huurovereenkomst blijkt bovendien dat dit adres een kamer betreft die geschikt is als woonruimte voor maximaal één persoon.

2.13. Verzoekster toont niet aan dat verweerder de overgemaakte stukken niet correct zou hebben beoordeeld, noch blijkt dat verweerder in gebreke is gebleven bepaalde bewijsstukken in rekening te nemen. Aldus blijkt niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de bestreden bijlage 20 op onzorgvuldige wijze trof. Verzoeksters louter theoretische uiteenzetting in dit verband toont geen schending aan van de zorgvuldigheidsplicht.

2.14. Op de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat deze overeind blijft.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA